

No 1 στη λίστα
best seller
της *Wall Street Journal*

ΚΟΡΙΤΣΙ
ΣΤΟΝ
ΠΑΓΟ

ROBERT BRYNDZA

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η άσφαλτος γυάλιζε στο φεγγαρόφωτο καθώς η Άντρια Ντάγκλας-Μπράουν ανηφόριζε βιαστικά τον έρημο κεντρικό δρόμο. Τα ψηλά τακούνια της έκαναν έναν ξερό κρότο μες στην ησυχία της νύχτας, έτσι όπως περπατούσε με ακανόνιστο ρυθμό –αποτέλεσμα όλης της βότκας που είχε καταναλώσει. Ο αέρας του Ιανουαρίου ήταν τσουχτερός και τα γυμνά πόδια της μουνδιασμένα από το κρύο. Τα Χριστούγεννα και η Πρωτοχρονιά είχαν περάσει, αφήνοντας ένα ψυχρό, ασηπτικό κενό. Οι βιτρίνες των καταστημάτων γλιστρούσαν πλάι της, βουτηγμένες στο σκοτάδι, που το έσπαγε μόνο το φως από ένα φτωχικό μαγαζάκι που ήταν ακόμα ανοιχτό. Ένας Ινδός καθόταν μέσα, καμπουριασμένος μπροστά στη φωτεινή οθόνη του λάπτοπ του, αλλά δεν την πρόσεξε καθώς περνούσε δίπλα του.

Η Άντρια ήταν τόσο εξοργισμένη, ανυπομονούσε τόσο πολύ ν' αφήσει πίσω της την παμπ, που δεν αναρωτήθηκε πού πήγαινε παρά μόνο όταν οι βιτρίνες αντικαταστάθηκαν από μεγάλα σπίτια χτισμένα αρκετά μέσα από τον δρόμο. Τα γυμνά κλαδιά των φτελιών ορθώνονταν από πάνω της σαν σκελετοί και χάνονταν στον άναστρο ουρανό. Σταμάτησε και έγειρε σ' έναν τοίχο για να πάρει ανάσα. Το αίμα σφυροκοπούσε στις φλέβες της και ο παγερός αέρας έκαψε τους πνεύμονές της καθώς τον ρούφηξε άπληστα. Κάνοντας μεταβολή, είδε ότι είχε προχωρήσει πολύ και είχε ήδη φτάσει στα μισά του λόφου. Ο δρόμος απλωνόταν πίσω της σαν μια μακρόστενη κηλίδα από μελάσα λουσμένη στο πορτοκαλί φως που σκορπούσαν οι λάμπες νατρίου,

με τον σταθμό του τρένου στο τέρμα του τυλιγμένο στο σκοτάδι. Η σιωπή και το κρύο την πίεζαν ασφυκτικά. Η μόνη κίνηση ήταν το χνότο που σχημάτιζε η ανάσα της καθώς έβγαине στον παγωμένο αέρα. Έσφιξε το ροζ τσαντάκι-φάκελο που κρατούσε παραμάσχαλα και, αφού βεβαιώθηκε ότι δεν υπήρχε κανένας εκεί τριγύρω, σήκωσε το μπροστινό μέρος του μικροσκοπικού της φορέματος κι έβγαλε ένα iPhone από το εσώρουχό της. Τα κρύσταλλα Σβαρόφσκι στο κάλυμμα στραφτάλισαν τεμπέλικα κάτω από τους πορτοκαλιούς φανοστάτες. Η οθόνη έδειξε ότι δεν υπήρχε σήμα. Βλαστήμησε, το έχωσε ξανά στο εσώρουχό της και άνοιξε το φερμουάρ της μικρής ροζ τσάντας. Μέσα ήταν φωλιασμένο ένα παλιότερο iPhone, κι αυτό στολισμένο με Σβαρόφσκι, αλλά πολλά από τα κρύσταλλά του έλειπαν. Ούτε κι αυτό είχε σήμα.

Ο πανικός σκαρφάλωσε στο στήθος της Άντρια καθώς κοίταζε γύρω της. Ψηλοί φράχτες και σιδερένιες αυλόπορτες προστάτευαν τα σπίτια. Αν κατάφερνε να φτάσει στην κορυφή του λόφου, μάλλον θα είχε σήμα. Και δεν βαριέσαι, σκέφτηκε, θα τηλεφωνούσε στον σοφέρ του πατέρα της. Κάποια εξήγηση θα σκαρφιζόταν για να εξηγήσει πώς είχε βρεθεί στη νότια όχθη του ποταμού. Κούμπωσε το στενό δερμάτινο τζάκετ της, τύλιξε τα χέρια της γύρω από το στήθος της και ξεκίνησε να ανηφορίζει τον λόφο, με το παλιό iPhone ακόμα κουρνιασμένο στο χέρι της σαν φυλαχτό.

Ο ήχος μιας μηχανής αυτοκινήτου γουργούρισε πίσω της. Η Άντρια γύρισε το κεφάλι, μισοκλείνοντας τα μάτια στους προβολείς, νιώθοντας ακόμα πιο εκτεθειμένη καθώς τα δυνατά φώτα χάιδεψαν τα γυμνά της πόδια. Η ελπίδα της ότι ήταν ταξί χάθηκε όταν είδε πως η οροφή του αυτοκινήτου ήταν χαμηλή και δεν υπήρχε η σημαία που έγραφε «Ελεύθερο». Γύρισε και συνέχισε να περπατάει. Ο ήχος της μηχανής έγινε πιο δυνατός, κι έπειτα οι προβολείς έπεσαν πάνω της, ρίχνοντας έναν μεγάλο φωτεινό κύκλο στην άσφαλο μπροστά της. Πέρασαν

μερικά δευτερόλεπτα ακόμα, αλλά οι προβολείς δεν μετακινήθηκαν· σχεδόν ένωθε τη ζέστη τους. Γύρισε και κοίταξε άλλη μία φορά. Το αυτοκίνητο έκοψε ταχύτητα και συνέχισε να κινείται αργά μερικά μέτρα πίσω της.

Έγινε έξαλλη όταν κατάλαβε σε ποιον ανήκε. Τίναξε πίσω τα μακριά μαλλιά της, έκανε μεταβολή και συνέχισε να περπατάει. Το αυτοκίνητο επιτάχυνε λίγο κι έφτασε δίπλα της. Τα τζάμια του ήταν φιμέ, σχεδόν μαύρα. Ένας δυνατός, διαπεραστικός βόμβος από το στερεοφωνικό του αυτοκινήτου γαργάλησε τον λαιμό της, και τα αυτιά της άρχισαν να τη φαγουρίζουν. Σταμάτησε απότομα. Το αυτοκίνητο φρενάρισε μερικά δευτερόλεπτα αργότερα, έπειτα έκανε μερικά μέτρα όπισθεν έτσι ώστε το παράθυρο του οδηγού να βρεθεί δίπλα της. Ο βόμβος σταμάτησε. Η μηχανή μουρμουρίζε.

Η Άντρια έσκυψε και κοίταξε το φιμέ τζάμι του παραθύρου, αλλά το μόνο που είδε ήταν η αντανάκλαση του προσώπου της. Έγειρε λίγο περισσότερο και προσπάθησε ν' ανοίξει την πόρτα, αλλά ήταν κλειδωμένη. Χτύπησε το παράθυρο με το πλακέ ροζ τσαντάκι της και δοκίμασε πάλι την πόρτα.

«Δεν παίζω παιχνίδια, μιλούσα σοβαρά εκεί πέρα!» φώναξε. «Ή άνοιξε την πόρτα ή... ή...»

Το αυτοκίνητο έμεινε ακίνητο ενώ η μηχανή του συνέχιζε να μουρμουρίζει.

Ή τι; έμοιαζε να λέει.

Η Άντρια έσφιξε το τσαντάκι κάτω από τη μασχάλη της, σήκωσε το μεσαίο δάχτυλο στο φιμέ τζάμι και απομακρύνθηκε νευριασμένη, ανηφορίζοντας το τελευταίο κομμάτι του λόφου ως την κορφή. Ένα τεράστιο δέντρο ορθωνόταν στην άκρη του δρόμου και, με τον χοντρό κορμό του ανάμεσα σ' αυτήν και στους προβολείς του αυτοκινήτου, η Άντρια έριξε άλλη μία ματιά στο κινητό της, κρατώντας το ψηλά πάνω από το κεφάλι της για να πιάσει σήμα. Ο ουρανός δεν είχε ούτε ένα αστέρι και το καφετί σύννεφο με τις πορτοκαλιές αποχρώσεις έμοιαζε να έχει

κατέβει τόσο χαμηλά, που θα μπορούσε να το αγγίξει με το απλωμένο χέρι της. Το αυτοκίνητο προχώρησε αργά και σταμάτησε δίπλα στο δέντρο.

Ο φόβος άρχισε να στάζει στο κορμί της Άντρια. Παραμένοντας στη σκιά του δέντρου σάρωσε με το βλέμμα την περιοχή γύρω της. Ψηλοί φράχτες, ο ένας δίπλα στον άλλο, πλαισίωναν τα πεζοδρόμια κι από τις δυο πλευρές του δρόμου που απλωνόταν μπροστά της και χανόταν στο θολό μελαγχολικό τοπίο. Και τότε πρόσεξε κάτι απέναντι: ένα σοκάκι ανάμεσα σε δύο μεγάλα σπίτια. Το μόνο που διέκρινε ήταν μια μικρή πινακίδα που έγραφε: ΝΤΑΛΙΤΣ 1¼.

«Πιάσε με, αν μπορείς», ψιθύρισε. Πήρε μια ανάσα και έκανε να διασχίσει τρέχοντας τον δρόμο –όμως το πόδι της σκάλωσε σε μια από τις χοντρές ρίζες του δέντρου που προεξείχαν από την άσφαλτο. Ένωσε μια οδυνηρή σουβλιά καθώς ο αστράγαλός της διπλώθηκε από κάτω της. Έχασε την ισορροπία της, το τσαντάκι και το κινητό της πετάχτηκαν από τα χέρια της και γλίστρησαν μακριά καθώς ο γοφός της χτύπησε στη γωνία του ρείθρου και το κορμί της κύλησε στον δρόμο ενώ το κεφάλι της προσέκρουσε στην άσφαλτο μ' έναν γδούπο. Έμεινε πεσμένη εκεί, ζαλισμένη από το έντονο φως των προβολέων του αυτοκινήτου.

Έσβησαν, βυθίζοντάς τη στο σκοτάδι.

Άκουσε μια πόρτα ν' ανοίγει και προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά ο δρόμος από κάτω της έκανε βουτιά και άρχισε να γυρίζει. Πόδια εμφανίστηκαν, ένα μπλουτζίν... Ένα ζευγάρι ακριβά αθλητικά παπούτσια βρέθηκε μπροστά της κι έπειτα τα μάτια της θόλωσαν και τα παπούτσια έγιναν τέσσερα. Άπλωσε το χέρι της, περιμένοντας ότι η γνώριμη σιλουέτα θα τη βοηθούσε να σηκωθεί, αντί γι' αυτό όμως, με μια γρήγορη κίνηση, ένα γαντοφορεμένο χέρι της έκλεισε τη μύτη και το στόμα. Το άλλο χέρι τύλιξε τα μπράτσα της και τα έσφιξε πάνω στο σώμα της. Το γάντι ήταν μαλακό και ζεστό πάνω στο δέρμα της, αλλά η

δύναμη και η πίεση των δαχτύλων τη συντάρραξε. Την τράβηξαν απότομα πάνω, την έσυραν γρήγορα στην πίσω πόρτα και την πέταξαν μέσα στο αυτοκίνητο, όπου προσγειώθηκε κατά μήκος του πίσω καθίσματος. Η πόρτα έκλεισε απότομα αφήνοντας έξω το κρύο. Η Άντρια έμεινε ξαπλωμένη, σε κατάσταση σοκ, μη μπορώντας να καταλάβει τι ακριβώς είχε συμβεί μόλις πριν από ένα λεπτό.

Το αυτοκίνητο μετακινήθηκε ανεπαίσθητα καθώς η σιλουέτα γλίστρησε στο κάθισμα του συνοδηγού κι έκλεισε την πόρτα. Το κεντρικό κλείδωμα ενεργοποιήθηκε μ' ένα κλικ κι ένα βουητό. Η Άντρια άκουσε το ντουλαπάκι ν' ανοίγει με ένα θρόισμα, κι έπειτα να κλείνει απότομα. Το αυτοκίνητο ταλαντεύτηκε καθώς η σιλουέτα πέρασε από το κενό ανάμεσα στα μπροστινά καθίσματα και κάθισε πάνω της, διώχνοντας τον αέρα από τους πνεύμονές της. Δευτερόλεπτα αργότερα, μια λεπτή πλαστική ταινία τύλιξε τους καρπούς της, τραβώντας τους με δύναμη πίσω από την πλάτη της, δαγκώνοντας το δέρμα της. Η σιλουέτα μετακινήθηκε προς τα κάτω στο κορμί της, γρήγορη και ευκίνητη· μυώδεις μηροί πίεσαν τώρα τους δεμένους καρπούς της. Ο πόνος στον στραμπουλισμένο της αστράγαλο έγινε πιο έντονος καθώς μια χοντρή ταινία ξετυλίχτηκε μ' ένα τράνταγμα και έδεσε τους αστράγαλούς της τον ένα με τον άλλο. Ένα αποπνικτικό άρωμα πεύκου από αποσμητικό χώρου ανακατεύτηκε με μια έντονη μυρωδιά χαλκού κάνοντας την Άντρια να συνειδητοποιήσει ότι η μύτη της αιμορραγούσε.

Ένας ξαφνικός θυμός ανέβασε την αδρεναλίνη στο σώμα της κι έκανε το μυαλό της πιο κοφτερό.

«Τι στο διάολο κάνεις;» άρχισε. «Θα ουρλιάζω. Ξέρεις πόσο δυνατά μπορώ να ουρλιάζω!»

Η σιλουέτα όμως μετακινήθηκε, με τα γόνατα τώρα πάνω στην πλάτη της, διώχνοντας τον αέρα από μέσα της. Μια σκιά κινήθηκε στην άκρη του ματιού της, και κάτι σκληρό και βαρύ έπεσε με φόρα στο πίσω μέρος του κεφαλιού της. Νέος πόνος

και αστέρια ξεερράγησαν μπροστά στα μάτια της. Το χέρι σηκώθηκε κι έπεσε ξανά βαρύ πάνω της και όλα σκοτείνιασαν.

Ο δρόμος παρέμεινε σιωπηλός και άδειος καθώς οι πρώτες χιονονιφάδες άρχισαν να πέφτουν, στριφογυρίζοντας τεμπέλικα για να συναντήσουν το έδαφος. Το αυτοκίνητο, κομψό με τα φιμέ τζάμια του, απομακρύνθηκε σχεδόν αθόρυβα και χάθηκε μες στη νύχτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ο Λι Κίνεϊ βγήκε από τη μικρή μονοκατοικία όπου ζούσε ακόμα με τη μητέρα του και κοίταξε τη λευκή κουβέρτα που κάλυπτε τον κεντρικό δρόμο. Έβγαλε τα τσιγάρα του από την τσέπη της φόρμας του και άναψε ένα. Χιόνιζε όλο το Σαββατοκύριακο και το χιόνι συνέχιζε να πέφτει, σβήνοντας τις πατημασιές και τα αυλάκια από λάστιχα αυτοκινήτων που υπήρχαν ήδη πάνω στον δρόμο. Ο σιδηροδρομικός σταθμός του Φόρεστ Χιλ ήταν σιωπηλός στα ριζά του λόφου· οι επιβάτες, που κάθε Δευτέρα πρωί τον προσπερνούσαν βιαστικά με προορισμό τα γραφεία τους στο κεντρικό Λονδίνο, μάλλον θα ήταν ακόμα κουλουριασμένοι στα ζεστά, απολαμβάνοντας ένα απρόσμενο πρωινό στο κρεβάτι με το έτερον ήμισυ.

Τυχερά καθάρματα.

Ο Λι ήταν άνεργος από τότε που είχε τελειώσει το σχολείο πριν από έξι χρόνια, αλλά οι παλιές καλές εποχές, όταν τεμπέλιαζε με το επίδομα ανεργίας, είχαν τελειώσει. Η νέα κυβέρνηση των Τόρι είχε στριμώξει τους μακροχρόνια ανέργους, και τώρα ο Λι έπρεπε να δουλεύει οχτάωρο για το επίδομά του. Αλλά τον είχαν διορίσει σε μια αρκετά άνετη θέση: κηπουρό του δήμου στο Μουσείο Χόρνιμαν, που απείχε μόλις δέκα λεπτά με τα πόδια από το σπίτι του. Θα ήθελε να μείνει στο σπίτι του σήμερα το πρωί όπως όλοι οι άλλοι, όμως δεν είχε καμιά ειδοποίηση από το Κέντρο Εργασίας ότι δεν χρειαζόταν να παρουσιαστεί στη δουλειά. Στον τρομερό καβγά που είχε ακολουθήσει, η μητέρα του είχε πει ότι αν δεν έδινε το παρών, το

επίδομά του θα σταματούσε και θα έπρεπε να βρει κάπου αλλού να ζήσει.

Ένας θόρυβος ακούστηκε στο μπροστινό παράθυρο, και το σουρωμένο πρόσωπο της μητέρας του εμφανίστηκε, γνέφοντας του να φύγει. Της έδειξε το μεσαίο του δάχτυλο σηκωμένο και άρχισε να ανηφορίζει τον λόφο.

Τέσσερις χαριτωμένες έφηβες έρχονταν προς το μέρος του. Φορούσαν κόκκινο σακάκι, κοντή φούστα και κάλτσες ως το γόνατο, τη στολή της Σχολής Θηλέων του Ντάλιτς. Κουβέντιαζαν ζωηρά με την αριστοκρατική τους προφορά για το πώς τις είχαν διώξει από το σχολείο, ενώ ταυτόχρονα έπαιζαν με το κινητό τους, με τα χαρακτηριστικά άσπρα ακουστικά να κρέμονται από την τσέπη του σακακιού τους. Κάλυπταν όλο το πλάτος του πεζοδρομίου έτσι όπως βάδιζαν η μία δίπλα στην άλλη και δεν χώρισαν όταν ο Λι τις έφτασε, αναγκάζοντάς τον να κατέβει από το πεζοδρόμιο σ' ένα βουναλάκι από βρόμικο μισολιωμένο χιόνι που είχε ξεμείνει από το εκχιονιστικό. Ένιωσε παγωμένο νερό να μπαίνει στα καινούρια αθλητικά παπούτσια του και τους έριξε μια άγρια ματιά, όμως εκείνες ήταν απορροφημένες στα κουτσομπολιά τους, ξεκαρδισμένες στα γέλια.

Ξιπασμένες ματσωμένες πουτάνες, σκέφτηκε. Καθώς έφτανε στο φρύδι του λόφου, ο πύργος του ρολογιού του Μουσείου Χόρνιμαν εμφανίστηκε μέσα από τα γυμνά κλαδιά των φτελιών. Το χιόνι είχε πασπαλίσει τα λεία κόκκινα τούβλα του και προεξείχε τόπους τόπους, σαν κάποιος να είχε κολλήσει πάνω του μουσκεμένο χαρτί τουαλέτας.

Ο Λι έστριψε δεξιά σ' έναν δρόμο με σπίτια, που προχωρούσε παράλληλα με τα σιδερένια κάγκελα του μουσείου. Ο δρόμος ανηφόριζε απότομα και τα σπίτια γίνονταν πιο εντυπωσιακά. Φτάνοντας στην κορφή του, σταμάτησε μια στιγμή για να πάρει ανάσα. Κρύο χιόνι έπεσε στα μάτια του, γρατζουνίζοντάς τα. Όταν ο καιρός ήταν καλός, μπορούσες να δεις το

Λονδίνο να απλώνεται από κάτω, χιλιόμετρα μακριά, έως το London Eye¹, δίπλα στον Τάμεση, σήμερα όμως είχαν κατέβει πυκνά άσπρα σύννεφα και ο Λι μόλις που ξεχώριζε τον εντυπωσιακό χώρο του συγκροτήματος κατοικιών Όβερχιλ στον αντικρινό λόφο.

Η μικρή αυλόπορτα στο σιδερένιο κιγκλίδωμα ήταν κλειδωμένη. Ο άνεμος φυσούσε οριζόντια τώρα, και ο Λι, που φορούσε μόνο τη φόρμα του, ανατρίχιασε. Ένας γελοίος γεροβλαμμένος ήταν υπεύθυνος για την ομάδα των κηπουρών. Κανονικά ο Λι έπρεπε να τον περιμένει να εμφανιστεί και να του ανοίξει, αλλά ο δρόμος ήταν άδειος. Κοίταξε γύρω του για να βεβαιωθεί και ύστερα σκαρφάλωσε πάνω από τη μικρή αυλόπορτα και μπήκε στον χώρο του μουσείου, όπου ακολούθησε ένα στενό μονοπάτι ανάμεσα σε ψηλούς αιθαλείς θάμνους.

Προστατευμένος από τον άνεμο που ούρλιαζε, ο κόσμος γύρω του έμεινε απόκοσμα σιωπηλός. Το χιόνι έπεφτε γρήγορα και ξαναγέμιζε αμέσως τα χνάρια από τα βήματά του καθώς προχωρούσε μέσα από τους θάμνους. Το Μουσείο Χόρνιμαν μαζί με το κτήμα κάλυπτε εβδομήντα στρέμματα και οι αποθήκες για τα εργαλεία της κηπουρικής και της συντήρησης βρίσκονταν στο πίσω μέρος, δίπλα σε μια ψηλή μάντρα με στρογγυλεμένη κορυφή. Το μόνο που έβλεπε ο Λι ήταν μια εκτυφλωτική λευκή θαμπάδα και έχασε τον προσανατολισμό του, καθώς είχε προχωρήσει πιο βαθιά στους κήπους απ' ό,τι είχε υπολογίσει, δίπλα στον Πορτοκαλέωνα. Το περίτεχνο κτίριο από σφυρήλατο σίδηρο και γυαλί τον ξάφνιασε. Έκανε μεταβολή για να γυρίσει πίσω, αλλά ύστερα από μερικά λεπτά βρέθηκε πάλι σ' ένα μέρος που δεν γνώριζε, σε μια διχάλα του μονοπατιού.

¹ Σ.τ.Μ.: Η περίφημη ρόδα, η μεγαλύτερη στην Ευρώπη, από την οποία έχει κανείς μια πανοραμική άποψη του Λονδίνου.

Πόσες φορές έχω διασχίσει αυτούς τους βρομοκήπους; σκέφτηκε. Πήρε το μονοπάτι προς τα δεξιά, που οδηγούσε σ' έναν βυθισμένο κήπο. Αγγελάκια από λευκό μάρμαρο ισορροπούσαν πάνω στα χιονισμένα τούβλα. Ο άνεμος ούρλιαζε σιγανά φυσώντας ανάμεσά τους και καθώς ο Λι περνούσε, ένιωθε λες και τα ανέκφραστα ματάκια των αγγέλων, άσπρα σαν το γάλα, τον παρακολουθούσαν. Σταμάτησε κι έφερε το χέρι του στο πρόσωπό του για να προφυλαχτεί από το χιόνι, προσπαθώντας να σκεφτεί ποιος ήταν ο πιο γρήγορος δρόμος για το Κέντρο Επισκεπτών. Το συνεργείο συντήρησης των κήπων συνήθως δεν είχε την άδεια να μπαίνει στο μουσείο, αλλά έκανε παγωνιά και η καφετέρια θα ήταν ανοιχτή και, δεν βαριέσαι, θα ζεσταινόταν όπως οποιοδήποτε άλλο ανθρώπινο ον.

Το τηλέφωνο βούιζε στην τσέπη του και το έβγαλε έξω. Ήταν ένα μήνυμα από το Κέντρο Εργασίας, που έλεγε ότι εξαιτίας της κακοκαιρίας δεν ήταν υποχρεωμένος να παρουσιαστεί στον τόπο εργασίας του. Το έχωσε ξανά στην τσέπη του. Τα αγγελάκια έμοιαζαν όλα να έχουν το κεφάλι τους γυρισμένο προς το μέρος του. Τον κοίταζαν και πριν; Φαντάστηκε τα μαργαριταρένια κεφαλάκια τους να κινούνται αργά, παρακολουθώντας τον να διασχίζει τον κήπο. Έδιωξε τη σκέψη, πέρασε βιαστικά μπροστά από τα απλανή μάτια τους, συγκεντρωμένος στο χιονισμένο έδαφος, και αναδύθηκε σ' ένα σιωπηλό ξέφωτο γύρω από μια λίμνη την οποία δεν χρησιμοποιούσαν πια.

Σταμάτησε και, με μισόκλειστα μάτια, κοίταξε τις χιονονιφάδες που στριφογύριζαν στον αέρα. Είδε μια ξεθωριασμένη μπλε βάρκα ακίνητη σ' ένα ανέγγιχτο οβάλ από χιόνι πάνω στην παγωμένη λίμνη. Στην αντικρινή πλευρά της λίμνης υπήρχε ένα μικρό υπόστεγο για σκάφη, και ο Λι μόλις που διέκρινε το κάλυμμα μιας παλιάς βάρκας.

Το χιόνι έμπαινε στα ήδη μουσκεμένα αθλητικά παπούτσια του και, παρά το μπουφάν του, το κρύο είχε αρχίσει να

τρυπάει τα πλευρά του. Ντράπηκε όταν συνειδητοποίησε ότι πραγματικά φοβόταν. Έπρεπε να βρει έναν τρόπο να φύγει από κει. Αν έκανε μεταβολή και περνούσε ξανά από τον βυθισμένο κήπο, θα μπορούσε να εντοπίσει το μονοπάτι που προχωρούσε παράλληλα με τον περιφερειακό και να βγει στη Λόντον Ρόουντ. Το βενζινάδικο θα ήταν ανοιχτό και θα μπορούσε να αγοράσει κι άλλα τσιγάρα και καμιά σοκολάτα.

Ετοιμαζόταν να κάνει μεταβολή, όταν ένας θόρυβος έσπασε τη σιωπή. Ήταν μεταλλικός και παραμορφωμένος κι ερχόταν από τη μεριά του υπόστεγου.

«Εί! Ποιος είναι;» φώναξε και η φωνή του ακούστηκε στριγκιά και πανικόβλητη. Μόνο όταν έπαψε ο θόρυβος και, μερικά δευτερόλεπτα αργότερα, άρχισε ξανά, ο Λι συνειδητοποίησε ότι ήταν το κουδούνισμα από ένα κινητό που ίσως ανήκε σε κάποιον συνάδελφό του.

Εξαιτίας του χιονιού δεν μπορούσε να καταλάβει πού τελείωνε το μονοπάτι και πού άρχιζε το νερό· κι έτσι, μένοντας κοντά στα δέντρα που πλαισιώναν την όχθη της λίμνης, ο Λι προχώρησε προσεκτικά προς το σημείο από το οποίο ακουγόταν το κουδούνισμα. Ήταν μια απελπιστικά σιγανή μελωδία, και καθώς ο Λι πλησίασε περισσότερο, κατάλαβε ότι ερχόταν από το υπόστεγο.

Πλησίασε τη χαμηλή στέγη και, σκύβοντας, είδε μια λάμψη να φωτίζει το μισοσκόταδο πίσω από τη μικρή βάρκα. Το κουδούνισμα σταμάτησε και μερικά δευτερόλεπτα αργότερα το φως έσβησε. Ο Λι ένιωσε ανακούφιση που ήταν μόνο ένα τηλέφωνο. Πρεζάκηδες και άστεγοι σκαρφάλωναν τακτικά τη μάντρα τη νύχτα, και το συνεργείο κηπουρικής έβρισκε συνέχεια άδεια πορτοφόλια –που τα είχαν πετάξει εκεί αφού είχαν πάρει τα μετρητά και τις κάρτες–, χρησιμοποιημένα προφυλακτικά και σύριγγες. Το τηλέφωνο μάλλον το είχαν παρατήρει... *Μα γιατί να παρατήσουν ένα τηλέφωνο; Εκτός κι αν είναι στ' αλήθεια άχρηστο, σκέφτηκε ο Λι.*

Έκανε τον κύκλο του υπόστεγου. Οι πάσσαλοι μιας μικροσκοπικής προβλήτας προεξείχαν από το χιόνι, και η προβλήτα συνεχιζόταν κάτω από τη χαμηλή στέγη. Στα σημεία όπου δεν έφτανε το χιόνι, ο Λι είδε ότι το ξύλο είχε σαπίσει. Προχώρησε κατά μήκος της προβλήτας, σκύβοντας κάτω από τα δοκάρια της στέγης. Τα ξύλα πάνω από το κεφάλι του ήταν σάπια και σκισμένα ενώ ιστοί αράχνης κρέμονταν από παντού. Όταν έφτασε στη βάρκα, είδε ένα iPhone στην άλλη πλευρά του υπόστεγου, πάνω σ' ένα μικρό ξύλινο πεζούλι.

Ενθουσιάστηκε. Θα μπορούσε να πουλήσει ένα iPhone στην παμπ, χωρίς κανένα πρόβλημα. Έσπρωξε τη βάρκα με το πόδι του, αλλά αυτή δεν κουνήθηκε· το νερό ήταν παγωμένο ολόγυρά της. Προσπέρασε την πλώρη της και σταμάτησε στην άλλη άκρη της προβλήτας. Γονάτισε, έσκυψε και με το μανίκι του μπουφάν του καθάρισε ένα λεπτό στρώμα χιονιού, κάτω από το οποίο φάνηκε ο χοντρός πάγος. Το νερό από κάτω ήταν πολύ καθαρό, και βαθιά μέσα διέκρινε δυο ψάρια με κόκκινα και μαύρα στίγματα που κολυμπούσαν τεμπέλικα. Μια σειρά από μικροσκοπικές φυσαλίδες ανέβηκε από το στόμα τους, φτάνοντας στο κάτω μέρος του πάγου και απομακρύνθηκε προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Το τηλέφωνο άρχισε να χτυπάει πάλι. Ο Λι πετάχτηκε και παραλίγο να γλιστρήσει από την άκρη της προβλήτας. Η γλυκανάλατη μελωδία αντήχησε κάτω από τη στέγη. Έβλεπε καθαρά τώρα το φωτισμένο iPhone στον αντικρινό τοίχο της παράγκας, πεσμένο στο πλάι, σε μια προεξοχή του ξύλου πάνω από τα παγωμένα νερά. Είχε μια θήκη που άστραφτε σαν κόσμημα. Ο Λι πήγε στη βάρκα και πέρασε το ένα του πόδι από πάνω. Το έβαλε στο ξύλινο κάθισμα και δοκίμασε αν άντεχε το βάρος του, εξακολουθώντας να πατάει γερά στην προβλήτα με το άλλο του πόδι. Η βάρκα δεν κουνήθηκε.

Πέρασε και το άλλο πόδι από πάνω και μπήκε στη βάρκα, αλλά ούτε κι από κει μπόρεσε να φτάσει το iPhone. Η σκέψη

μιας χοντρής δεσμίδας από διπλωμένα χαρτονομίσματα τον έκανε να περάσει το πόδι του κι από την άλλη πλευρά της βάρκας και να πατήσει προσεκτικά στον πάγο. Πιασμένος από την άκρη της βάρκας, πίεσε, κινδυνεύοντας να βρέξει το πόδι του. Ο πάγος άντεξε. Βγήκε από τη βάρκα κι έβαλε και το άλλο του πόδι στον πάγο, ενώ περίμενε ν' ακούσει το τρίξιμο που θα μαρτυρούσε την πίεση και την αδυναμία. Τίποτα. Έκανε ένα μικρό βήμα κι έπειτα άλλο ένα. Ήταν σαν να περπατούσε σ' ένα τσιμεντένιο δάπεδο.

Τα δοκάρια της ξύλινης στέγης είχαν κλίση προς τα κάτω. Για να φτάσει το iPhone, ο Λι έπρεπε να καθίσει ανακούρκουδα.

Καθώς κάθισε στις φτέρνες του, το φως από την οθόνη φώτισε το εσωτερικό της παράγκας. Ο Λι πρόσεξε κάνα δυο πλαστικά μπουκάλια και μερικά σκουπίδια που ξεμύτιζαν από τον πάγο, κι έπειτα κάτι τον έκανε να σταματήσει... Έμοιαζε με την άκρη ενός δαχτύλου.

Η καρδιά του κόντευε να σπάσει καθώς άπλωσε το χέρι και το έσφιξε απαλά. Ήταν κρύο και η υφή του θύμιζε λάστιχο. Πάγος ήταν κολλημένος στο νύχι, που ήταν βαμμένο σκούρο μαβί. Σκέπασε το χέρι του με το μανίκι του μπουφάν του και έτριψε τον πάγο γύρω του. Το φως από το iPhone έβαφε μ' ένα βρόμικο πράσινο την παγωμένη επιφάνεια. Από κάτω ο Λι είδε ένα χέρι που έφτανε στο σημείο από το οποίο το νύχι ξεμύτιζε μέσα από τον πάγο. Αυτό που θα πρέπει να ήταν μπράτσο είχε εξαφανιστεί βαθιά μες στο νερό.

Το τηλέφωνο σταμάτησε να χτυπάει και αντικαταστάθηκε από μια εκκωφαντική σιωπή. Και τότε το είδε. Ακριβώς κάτω από το σημείο στο οποίο καθόταν κουλουριασμένος, ήταν το πρόσωπο μιας κοπέλας. Τα θολά καστανά πρησμένα μάτια της τον κοίταζαν χωρίς να τον βλέπουν. Μια τούφα μπερδεμένα σκούρα μαλλιά είχε γίνει ένα με τον πάγο. Ένα ψάρι κολύμπησε τεμπέλικα δίπλα της, η ουρά του χάιδεψε τα

χείλη της κοπέλας, που ήταν μισάνοιχτα σαν να ετοιμαζόταν να μιλήσει.

Βγάζοντας μια κραυγή, ο Λι τινάχτηκε προς τα πίσω, και το κεφάλι του χτύπησε πάνω στη χαμηλή στέγη της παράγκας. Η πρόσκρουση τον πέταξε πάλι στον πάγο, ενώ τα πόδια του γλιστρούσαν από κάτω του.

Για μια στιγμή έμεινε ακίνητος, ζαλισμένος. Έπειτα άκουσε έναν ανεπαίσθητο ήχο σαν τρίξιμο, σαν κάτι να έσπαγε. Πανικόβλητος άρχισε να κλοτσάει εδώ κι εκεί, προσπαθώντας να σηκωθεί, να βρεθεί όσο πιο μακριά γίνεται από τη νεκρή κοπέλα, αλλά τα πόδια του γλίστρησαν πάλι. Αυτή τη φορά βυθίστηκε στο παγωμένο νερό κάτω από τον πάγο. Ένιωσε τα άψυχα χέρια της κοπέλας να μπερδεύονται με τα δικά του, το κρύο, γλιστερό δέρμα της πάνω στο δικό του. Όσο περισσότερο πάλευε, τόσο περισσότερο μπερδεύονταν τα μέλη τους. Το κρύο ήταν τσουχτερό, απόλυτο. Κατάπιε βρόμικο νερό και άρχισε να κλοτσάει και να χτυπιέται. Με κάποιον τρόπο κατάφερε να ανασηκωθεί και να πιαστεί από την άκρη της βάρκας. Αναγούλιαζε και ρευόταν, ενώ ευχόταν να είχε καταφέρει να φτάσει εκείνο το τηλέφωνο, αλλά όχι πια για να το πουλήσει.

Το μόνο που ήθελε τώρα ήταν να καλέσει βοήθεια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Η Έρικα Φόστερ περίμενε εδώ και μισή ώρα στον βρόμικο χώρο υποδοχής του αστυνομικού τμήματος του Λιούισαμ Ρόου. Μετακινήθηκε λίγο προσπαθώντας να βουλευτεί σε μια πράσινη πλαστική καρέκλα, που ήταν βιδωμένη στο δάπεδο μαζί με τις υπόλοιπες σ' εκείνη τη σειρά. Τα καθίσματα ήταν ξεθωριασμένα και γυάλιζαν, τριμμένα από τους ανήσυχους πισινούς των ενόχων που κάθονταν σ' αυτά εδώ και χρόνια. Από ένα μεγάλο παράθυρο που έβλεπε στο πάρκινγκ, ο περιφερειακός δρόμος, ένας γκρίζος ουρανοξύστης γραφείων και το αχανές εμπορικό κέντρο έμοιαζαν να δίνουν μάχη για να παραμείνουν ορατά μες στη χιονοθύελλα. Ένα μονοπάτι λιωμένου βρόμικου χιονιού προχωρούσε διαγωνίως από την κύρια είσοδο έως το γκισέ όπου ένας αρχιφύλακας καθόταν και κοίταζε τον υπολογιστή του με θολωμένο βλέμμα. Είχε μεγάλα, κρεμασμένα μάγουλα και σκάλιζε αφηρημένα τα δόντια του, βγάζοντας το δάχτυλό του για να επιθεωρήσει τα ευρήματα πριν το βάλει ξανά στο στόμα του.

«Ο αρχηγός δεν θ' αργήσει», είπε.

Τα μάτια του γλίστρησαν στο σώμα της Έρικα, απολαμβάνοντας τη λεπτή σιλουέτα της με το ξεθωριασμένο τζιν, το μάλινο πουλόβερ και το μαβί τζάκετ, και στάθηκαν στη μικρή βαλίτσα με τα ροδάκια, στα πόδια της. Εκείνη τον αγριοκοίταξε και απέστρεψαν κι οι δυο το βλέμμα. Ο τοίχος δίπλα της ήταν ένα χάος από αφίσες με πληροφορίες για το κοινό. ΜΗ ΓΙΝΕΙΣ ΘΥΜΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ! δήλωνε μια απ' αυτές, και η Έρικα σκέφτηκε ότι

ήταν ηλίθιο να βάζεις κάτι τέτοιο στον χώρο υποδοχής ενός αστυνομικού τμήματος στις παρυφές του Λονδίνου.

Μια πόρτα δίπλα στο γκισέ άνοιξε μ' ένα βουητό και ο αστυνόμος Μαρς μπήκε στον χώρο υποδοχής. Τα κοντοκουρεμένα του μαλλιά είχαν γκριζάρει από την τελευταία φορά, πριν από χρόνια, που τον είχε δει η Έρικα, όμως παρά το κουρασμένο του πρόσωπο ήταν ακόμα όμορφος. Η Έρικα σηκώθηκε και του έσφιξε το χέρι.

«Υπαστυνόμε Φόστερ, συγγνώμη που άργησα. Πώς ήταν η πτήση σου;» ρώτησε, βλέποντας τι φορούσε.

«Καθυστέρησε, κύριε... Γι' αυτό και είμαι με πολιτικά», απάντησε σαν να ζητούσε συγγνώμη.

«Αυτό το βρομοχιόνι δεν θα μπορούσε να έρθει σε χειρότερη στιγμή», είπε ο Μαρς και πρόσθεσε: «Αρχιφύλακα Γουλφ, να σου συστήσω την υπαστυνόμο Φόστερ· έρχεται από το Μάντσεστερ και θα δουλέψει μαζί μας. Θέλω να της βρεις αυτοκίνητο το συντομότερο δυνατόν...»

«Μάλιστα, κύριε», είπε ο Γουλφ, γνέφοντας καταφατικά.

«Και θα χρειαστώ ένα τηλέφωνο», πρόσθεσε η Έρικα. «Αν μπορούσες να βρεις κάτι παλιότερο, κατά προτίμηση με πλήκτρα. Απεχθάνομαι τις οθόνες αφής.»

«Ας αρχίσουμε», είπε ο Μαρς. Πέρασε την ταυτότητά του μπροστά από το μηχάνημα και η πόρτα άνοιξε μ' ένα βουητό.

«Ξιπασμένο θηλυκό», ψιθύρισε ο Γουλφ όταν η πόρτα έκλεισε πίσω τους.

Η Έρικα ακολούθησε τον Μαρς σ' έναν μακρύ, χαμηλοτάβανο διάδρομο. Τηλέφωνα χτυπούσαν και ένστολοι αστυνομικοί, αλλά και μέλη του βοηθητικού προσωπικού, έρχονταν από την αντίθετη κατεύθυνση, με το χλωμό απ' το κρύο πρόσωπό τους γεμάτο ένταση και αγωνία. Πέρασαν δίπλα από τη φωτογραφία μιας εικονικής ποδοσφαιρικής ομάδας, που ήταν στερεωμένη σ' έναν πίνακα ανακοινώσεων, και μερικά δευτερόλεπτα αργότερα, δι-

πλα από έναν παρόμοιο πίνακα ανακοινώσεων γεμάτο φωτογραφίες κάτω από την επιγραφή: ΠΕΣΟΝΤΕΣ ΣΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ. Η Έρικα έκλεισε τα μάτια της και τα άνοιξε ξανά μόνο όταν σιγουρεύτηκε ότι τον είχαν προσπεράσει. Παραλίγο να πέσει πάνω στον Μαρς, που είχε σταματήσει μπροστά σε μια πόρτα με την ένδειξη: ΑΙΘΟΥΣΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ. Από τα μισάνοιχτα στόρια του γυάλινου χωρίσματος είδε ότι το δωμάτιο ήταν γεμάτο. Ο φόβος σκαρφάλωσε στον λαιμό της. Είχε ιδρώσει μέσα από το χοντρό τζάκετ της. Ο Μαρς έπιασε το πόμολο της πόρτας.

«Κύριε, θα με ενημερώνατε πριν...» άρχισε η Έρικα.

«Δεν υπάρχει χρόνος», απάντησε εκείνος. Προτού προλάβει η Έρικα να αντιδράσει, ο Μαρς άνοιξε την πόρτα και της έγνεψε να περάσει πρώτη.

Η αίθουσα επιχειρήσεων ήταν ένας μεγάλος ενιαίος χώρος και οι περίπου είκοσι πέντε αστυνομικοί που ήταν εκεί σώπασαν βλέποντάς τους να μπαίνουν. Τα πρόσωπά τους, λουσμένα στο σκληρό φως που έριχναν οι λάμπες φθορίου, έδειχναν προσμονή. Τα γυάλινα χωρίσματα κι από τις δυο πλευρές έβλεπαν σε διαδρόμους ενώ στη μία πλευρά υπήρχαν εκτυπωτές και φωτοτυπικά μηχανήματα. Η λεπτή μοκέτα μπροστά τους ήταν σκαμμένη από παπούτσια, όπως άλλωστε και ο διάδρομος ανάμεσα στα γραφεία και ο χώρος μπροστά στους ασπροπίνακες κατά μήκος του πίσω τοίχου. Καθώς ο Μαρς προχώρησε στο εσωτερικό, η Έρικα άφησε γρήγορα τη βαλίτσα της δίπλα σ' ένα φωτοτυπικό σε λειτουργία, που έφτυνε χαρτιά, και κάθισε σ' ένα γραφείο.

«Καλημέρα σας», είπε ο Μαρς. «Όπως ξέρουμε όλοι, πριν από τέσσερις ημέρες δηλώθηκε η εξαφάνιση της εικοσιτριάχρονης Άντρια Ντάγκλας-Μπράουν. Κι αυτό που ακολούθησε ήταν ένας χαλασμός στα μίντια. Λίγο μετά τις εννιά σήμερα το πρωί, το πτώμα μιας κοπέλας που ταιριάζει με την περιγραφή της Άντρια βρέθηκε στο Μουσείο Χόρνιμαν στο Φόρεστ Χιλ. Η προκαταρκτική ταυτοποίηση έγινε από ένα κινη-

Τα μάτια της γυάλινα. Τα χείλη της μισάνοιχτα.
Ένα άψυχο σώμα θαμμένο στον πάγο.
Και δεν είναι το μοναδικό...

Ένα αγόρι ανακαλύπτει το πτώμα μιας όμορφης κοπέλας μέσα σε μια μικρή παγωμένη λίμνη ενός πάρκου στο νότιο Λονδίνο. Το θύμα αποδεικνύεται κορίτσι της υψηλής κοινωνίας και όλα δείχνουν ότι ζούσε μια παραμυθένια ζωή.

Οι έρευνες της υπαστυνόμου Έρικα Φόστερ παίρνουν απρόβλεπτη τροπή όταν μαθαίνει ότι τρεις ιερόδουλες από την Ανατολική Ευρώπη έχουν δολοφονηθεί με τον ίδιο τρόπο – βρέθηκαν όλες στραγγαλισμένες, με τα χέρια δεμένα, βυθισμένες στο νερό σε διάφορα σημεία του Λονδίνου. Όσο η Έρικα πλησιάζει την αλήθεια, τόσο περισσότερο οι γονείς της κοπέλας παρεμποδίζουν την έρευνα, θέλοντας να κρύψουν ορισμένες σκοτεινές πλευρές της ζωής της κόρης τους.

Ποια μυστικά να κρύβει, άραγε, το κορίτσι στον πάγο;

Η καριέρα της Έρικα κρεμόταν ήδη από μια κλωστή μετά την τραγική κατάληξη της τελευταίας της υπόθεσης που οδήγησε στον θάνατο του άντρα της. Τώρα, εκτός από το ίδιο της το παρελθόν, έχει να αντιμετωπίσει τον πιο αιμοσταγή δολοφόνο της δεκαετίας και να τον σταματήσει πριν βρει το επόμενο θύμα του. Και υπάρχουν ισχυρές ενδείξεις ότι είναι υποψήφια η ίδια...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Διοικητικό 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-816-3

9 789604 618163